

X

Arrest

nr. 324 299 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Cédric KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughouding (bijlage 11) van 22 maart 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Cédric KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 maart 2025 aan op de nationale luchthaven te Zaventem, met vlucht SN358 vanuit Kinshasa. Zij is in het bezit van een Congolees paspoort en een visum type C.

1.2. De toegang wordt aan verzoekster geweigerd en op 22 maart 2025 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot terughouding (bijlage 11) genomen. Dezelfde dag werd het visum van verzoekster ingetrokken en werd een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats aan de grens genomen.

1.3. De beslissing tot terughouding luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 22 maart 2025 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

de mevrouw :

naam [K.] voornaam [G.T.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer [...]

afgegeven te Minaffet op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door [...]

geldig van 22/03/2025 tot 25/04/2025

voor een duur van 19 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Kinshasa met vliegtuig SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: De belanghebbende verklaart voornemens te zijn om voor toeristische doeleinden naar Parijs (Frankrijk) te reizen. Hij heeft een retourticket van 05/04/2025 en een hotelreservering (België) van 22/03/2025 tot 09/04/2025 overgelegd. Bij controle van deze hotelreservering door de federale politie op de luchthaven van Brussel bleek echter dat er een annuleringsaanvraag was ingediend, maar dat ook de verblijfsdata niet overeenkwamen. De betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplattegronden, enz. Uit deze informatie blijkt dat de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst voor een kort verblijf overeenkomstig artikel 6 van de Schengengrenscore. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van 1000 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf tot 05.04.2025 (datum terugkeerticket) te Kinshasa. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/zonder garantverklaring te beschikken."

2. Over de taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werking het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in

hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737). De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Voorwerp van het beroep

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een kopie toe van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, en de beslissing houdende intrekking van een visum, alle daterend van 22 maart 2025.

In het verzoekschrift licht verzoekster het voorwerp van haar vordering als volgt toe: *“Par la présente requête, la partie requérante conteste, en vertu de l'article 39/78 et s. de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, telle que modifiée par la loi du 15/09/2006, la décision ordonnant de quitter le territoire avec remise à la frontière et privation de liberté à cette fin, prise le 22/03/2025 et notifiée le même jour.”* (vrije vertaling : Met het onderhavige beroep betwist de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 39/78 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij de wet van 15/09/2006, de beslissing waarbij haar wordt gelast het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving daartoe, genomen op 22/03/2025 en betekend op dezelfde dag).

Na doorlezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel grief formuleert ten aanzien van de beslissing houdende intrekking van het visum.

Gelet op voorgaande vaststellingen betreft het thans voorliggende beroep dus enkel de beslissing tot terugdrijving, en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 22 maart 2025. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opgeworpen door de verwerende partij voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

5. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Verzoekster is op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet van haar vrijheid beroofd met het oog op terugdrijving van

het grondgebied. Daar verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet bevindt, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5.3.2. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1, 62 en 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van het "*principe de bonne administration*" (vrije vertaling: het beginsel van behoorlijk bestuur). Verzoekster verwijt de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout te hebben gemaakt, alsook een gebrek aan grondigheid.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"VIII. De l'extrême urgence

La requérante est à l'heure actuelle privée de sa liberté en vue de son éloignement.

Il fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente.

Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective.

En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenue dans un Centre fermé en vue de ce refoulement, la requérante estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.

Les moyens d'annulation sérieux

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Par "moyen", il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.615).

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée.

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise.

Les moyens en appui de la présente demande sont :

- De la violation des articles 1er, 62, 74/6, § 1er de la loi du 15 décembre sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à l'obligation formelle des actes administratifs*
- De la violation du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'absence de minutie.*

A. De la violation des articles 5 de la Directive 2008/115/CE

- Rappel des principes :*

Les obligations de motivation prévues à l'article 62 de la loi sur les étrangers et aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, imposent à l'administration d'exposer les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision ;

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives sur base desquelles l'auteur de l'acte fait application en ce compris les motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont concouru à son adoption et qui constituent le fondement de cet acte ;

L'objectif des dispositions précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » ;

Le respect de l'exigence contenue à l'article 3 de la loi précitée doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice;

• En l'espèce :

L'acte attaqué affirme que la requérante ne dispose pas des documents requis pour pénétrer sur le territoire et décide de le placer en détention en vue de son éloignement.

Les motivations de la partie adverse reposent sur le fait que la requérante ne disposerait pas de ressources financières suffisantes et que sa réservation d'hôtel aurait été annulée.

A.1. Concernant l'absence de ressources financières suffisantes

L'acte attaqué reproche à la requérante de ne posséder que la somme de 1000€ au moment où elle se présente à la frontière.

La requérante conteste cette affirmation puisque la police n'a pas pris le soin de tenir compte de ses observations.

En effet, après qu'il lui soit notifié la décision de placement en rétention administrative, la requérante a, au moment de son admission au centre de fermé de Caricole, fait l'objet d'une fouille.

Ses effets personnels ont été inventoriés.

Ainsi, il ressort du rapport établi par ledit centre que la requérante avait en sa possession, la somme de 3100€ au lieu de 1000€ comme l'affirmait la partie adverse. (Pièce 2)

Ceci vient contredire formellement les insinuations de la police qui a unilatéralement déclaré qu'elle ne possédait que 1000€.

La requérante étant censée résider 14 jours en Belgique, il lui était nécessaire de disposer de 1680€ soit 14X120€).

Si la motivation d'une décision vise à communiquer les raisons de celle-ci, encore faut-il qu'elles soient admissibles en droit et en fait.

Dans le cas d'espèce, les faits permettent de démontrer que les raisons invoquées sont totalement fausses car contredites par les éléments du dossier administratif.

Partant de là, la motivation de l'acte attaqué est inadéquate car baissée.

A.2. Concernant l'absence de réservation d'hôtel valable:

L'acte attaqué reproche à la requérante de ne pas disposer de réservation d'hôtel durant toute la durée de son séjour.

Pour se faire, ils ont affirmé que cette réservation allait du 22/03/2025 au 09/04/2025.

Tout d'abord, la requérante fait savoir qu'elle disposait de deux réservations d'hôtel, l'une allant du 22/03/30/03/2025 pour un séjour à l'hôtel Paris-Nation en France et l'autre allant du 30/03/2025 au 05/04/2025 en Belgique.

Le 24/03/2025, le Conseil de cette dernière a contacté les deux établissements hôteliers qui ont confirmé la validité de ces deux réservations d'hôtel par retour de courriel (pièce 3).

Ensuite, concernant la durée, il ressort des documents fournis que les réservations couvrent le séjour de la requérante conformément au billet d'avion qu'elle a acheté.

La partie adverse n'a jamais voulu tenir compte des éléments objectifs et des déclarations de la requérante.

Il ressort de ses déclarations que le fonctionnaire en charge du contrôle aurait saisi son sac à main pour effectuer une fouille et aurait trouvé une réservation que la requérante avait déjà annulée puisqu'elle n'avait pas obtenu de jours de congé supplémentaires auprès d son employeur.

Dès lors, force est de constater que les motifs à l'appui de l'acte attaqué sont erronés.

Partant de là, la décision querellée est illégale.

B. De la violation du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'absence de minutie

• Rappel des principes:

Au regard du devoir de minutie, principe général de bonne administration, « aucune administration ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » ;

Il n'est pas superflu de rappeler que le principe de minutie « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents, au titre du principe de bonne administration, a déjà été consacrée par le Conseil d'Etat :

« Veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » ;

« (procéder) à un examen complet et particulier des données en l'espèce, avant de prendre une décision » ;

• Dans le cas d'espèce:

Les éléments pertinents de la cause à prendre en compte sont les suivantes:

- La somme d'argent dont disposait la requérante
- Ses réservations d'hôtels
- Les confirmations de celles-ci par les établissements
- L'absence d'audition et de prise en compte des observations de la requérante.

La partie adverse a décidé de refouler la requérante alors qu'elle disposait des ressources suffisantes et des réservations d'hôtels valables.

Elle a maintenu sa décision alors que la requérante a démontré le caractère erroné des motifs de sa décision (pièce 4)

Le refus de la prise en compte de ces informations alors que l'objet et les conditions du séjour envisagé étaient toutes valables est en contradiction avec les dispositions légales invoquées d'autant plus que celle-ci collabore en lui fournissant les informations nécessaires.

Partant de ce constat, la décision de refoulement de la requérante est illégale.

IX. QUANT AU PREJUDICE GRAVE ET DIFFICILEMENT REPARABLE

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

La partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH.

Il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, la requérante ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable.

Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable puisqu'in fine, c'est son droit à un recours effectif qui ne serait que théorique.

En ce sens que, pour être efficace, un recours doit être capable de porter directement remède à la situation critiquée (Pine Valley Developments Ltd et autres c. Irlande, décision de la Commission, 1989.

En effet, il ressort d'une jurisprudence majoritaire du Conseil de céans que cette troisième condition soit interprétée de manière stricte.

Dans l'hypothèse où Votre Conseil ferait le choix de cette interprétation en revoyant l'examen de la demande à la procédure ordinaire en estimant que la troisième condition ne serait pas remplie, il en résulterait qu'in fine le recours annulation dans le cadre de la procédure ordinaire serait sans objet étant donné que la requérante serait déjà éloignée du territoire alors que les moyens sérieux d'annulation existent.

Ainsi, non seulement le droit à un recours effectif tel que garanti par la CEDH serait dans la présente cause rendu théorique et illusoire mais encore cela tendrait à légitimer les pratiques illégales de l'administration.

Il en résulterait deux conséquences:

- L'administration aura le sentiment qu'elle peut se permettre de commettre des illégalités et le Conseil de céans in fine validerait ses actes puisqu'il ne les censurerait point.*
- L'administré dont le Conseil est le dernier rempart vers qui il se tourne lorsque les lois et les principes sont violées, cautionnerait ces illégalités.*

En l'espèce, le préjudice grave et difficilement réparable de la requérante résulte de la violation de son droit à un recours effectif tel que garanti par l'article 13 de la CEDH et de la mise en cause de ses droits futurs en raison de la pratique de la partie adverse qui consiste à refuser de délivrer de nouveaux visas aux étrangers ayant fait l'objet d'un refoulement.

Il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaakRvV 159 744 /II).

Refouler la requérante alors que cela aurait pour conséquence in fine que son droit à un recours effectif soit violé et/ou rendu illusoire, constitue un préjudice grave difficilement réparable invoqué ((art. 38/82, § 2, al. 1er).).

Par conséquent, le moyen est sérieux."

5.3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar verzoekster in haar enig middel de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in en is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van de begrippen gehanteerd in de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de beslissing tot terugdrijving.

Verzoekster voert tevens schending aan van artikel 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden (...)”*. De Raad ziet niet in, en verzoekster licht dit ook niet toe, hoe de bestreden beslissing voornoemde wetsbepaling schendt, nu verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch vastgehouden wordt op een welbepaalde plaats in het Rijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet en verzoekende partij voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

5.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot terugdrijving duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. De uiteenzetting in de bestreden akte stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

5.3.5. In de mate dat verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, en verweerde een manifeste beoordelingsfout verwijt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet

steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Daar waar verzoekster de gemachtigde een gebrek aan grondigheid verwijt, voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.3.6. De thans bestreden beslissing tot terugnijving steunt op verschillende rechtsgronden voorzien in artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Voorts bepalen artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekster die de Congolese nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven, alsook wanneer deze niet over voldoende middelen van bestaan beschikt (of wettelijk kan verwerven) voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis. De enkele omstandigheid dat verzoekster in het bezit is van een geldig visum, doet dan ook geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om over te gaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, op grond van de daarin vervatte motieven.

5.3.7. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing tot terugnijving aldus twee motieven zijn opgenomen en elk van deze rechtsgronden afzonderlijk, indien rechtmatig, op afdoende wijze het nemen van een beslissing tot terugnijving kan schragen. Tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnijving kan slechts worden besloten indien geen van de aangegeven motieven deugdelijk is. Indien verzoekster aldus met succes de bestreden beslissing wil aanvechten, dient zij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken.

5.3.8. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat de verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, stuk 1, grensverslag d.d. 22 maart 2025) dat de verzoekster op 22 maart 2025 om 8u15 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekster in het bezit was van een Congolees paspoort en een Schengenvisum type C geldig van 22 maart 2025 tot 25 april 2025, en dat zij voor de eerste keer naar het Schengengebied reisde met haar paspoort. De verzoekster werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten die om 8u57 hieromtrent de volgende vaststellingen deden:

“Betrokkene komt voor het eerst naar Europa, zij heeft als eindbestemming Parijs en wenst daar te verblijven wegens toeristische doeleinden. Zij blijkt echter niet in het bezit van enige toeristische informatie/documentatie. Verder kan zij opsteller geen enkele toeristische trekpleister opnoemen welke zij wenst te bezoeken. Zij legt opsteller een hotelreservatie voor, geldig van 22/03/25 tem 09/04/2025. Deze blijkt niet alleen geannuleerd maar ook niet overeen te stemmen in verblijfsdata, mevrouw vertrekt terug naar Kinshasa dd 05/04/2025. Zij verklaart geen familie te hebben in Frankrijk, wel vrienden/kennissen. Verder stellen we vast dat betrokkene slechts in het bezit is van 1000 Euro, dit is onvoldoende voor de beoogde verblijfsduur.”

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd: *“ Reden van de beslissing: De belanghebbende verklaart voornemens te zijn om voor toeristische doeleinden naar Parijs (Frankrijk) te reizen. Hij heeft een retourticket van 05/04/2025 en een hotelreservering (België) van 22/03/2025 tot 09/04/2025 overgelegd. Bij controle van deze hotelreservering door de federale politie op de luchthaven van Brussel bleek echter dat er een annuleringsaanvraag was ingediend, maar dat ook de verblijfsdata niet overeenkwamen. De betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplattegronden, enz. Uit deze informatie blijkt dat de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst voor een kort verblijf overeenkomstig artikel 6 van de Schengengrenscore.”*

Verzoekster betoogt wel degelijk in het bezit te zijn van twee hotelreservaties, met name een reservatie voor het hotel Paris-Nation gelegen te Parijs voor de periode van 22 maart 2025 tot 30 maart 2025, en een reservering voor een hotel in België, meer bepaald het hotel Grand Hotel de Flandre te Namen, voor de periode van 30 maart 2025 tot 5 april 2025.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de stukken vervat in het administratief dossier vooreerst blijkt dat verzoekster zich aanbood met één enkele reservatie en dit voor de periode van 22 maart 2025 tot 9 april 2025. Verder bleek de reservatie geenszins betrekking te hebben op een hotelkamer, maar op een gemeubeld appartement te Parijs. Dient er bijkomend op gewezen te worden dat uit een aanvullend schrijven van de grenspolitie van 26 maart 2025, dat de verwerende partij toegevoegd heeft aan haar nota met opmerkingen, blijkt dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat daar waar het refereert naar een reservatie voor een accommodatie in België. De reservatie die verzoekster had voorgelegd had immers wel degelijk enkel en alleen betrekking op een appartement gelegen in Parijs. Uit het grensverslag blijkt bovendien dat verzoekster op geen enkel ogenblik kenbaar heeft gemaakt dat zij ook in België zou verblijven. Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat verzoekster nu plots melding maakt van een reservatie voor een hotelkamer in België.

Aldus blijkt dat zowel de periode, als de locatie en het type van accommodatie van de reservatie die verzoekster had voorgelegd aan de grenspolitie, en dewelke geannuleerd bleek te zijn, geenszins overeenstemt met de twee hotelreserveringen die verzoekster heden aan haar verzoekschrift toevoegt.

In de nota met opmerkingen formuleert de verwerende partij bovendien volgende pertinente opmerking: *“Verder is het opmerkelijk dat de reservering die verzoekster bij het gehoor door de grenspolitie voorlegde het bevestigingsnummer 4934.348.705 met code 5740 droeg en betrekking had op een gemeubeld appartement in Parijs voor de periode van 22.03.2025 tot 09.04.2025, terwijl de bij het verzoekschrift gevoegde reserveringen plots betrekking hebben op enerzijds een verblijf in Parijs van 24.03.2025 tot 29.03.2025 (met bevestigingsnummer 4750761924 en code 5745) en een reservering in een hotel te Namen voor de periode van 30.03.2025 tot 05.04.2025, gemaakt op 23.03.2025, te weten na de kennisgeving van de bestreden beslissing.”*

Ter zitting hierover bevraagd, licht de raadvrouw van verzoekster toe dat de reservatie in twee fases heeft plaatsgevonden. De eerste reservatie, dewelke betrekking had op het gemeubeld appartement in Parijs, werd door verzoekster geannuleerd daar de data haar niet pasten. Zij heeft deze reservatie vervolgens vervangen door de twee hotelreservaties waarvan sprake in het verzoekschrift. Aldus bevestigt de raadvrouw van verzoekster dat de reservatie die zij had voorgelegd aan de grenspolitie wel degelijk geannuleerd werd. Dient bovendien vastgesteld te worden dat de boeking voor het hotel in België van 23 maart 2025 dateert, wat er dus op wijst dat verzoekster deze reservatie daags na de beslissing tot teruggrijping heeft gemaakt. Uit de stukken met betrekking tot de reservatie van de hotelkamer in Parijs kan niet worden afgeleid op welk ogenblik deze reservatie werd gemaakt. Bijgevolg laten de door verzoekster voorgelegde stukken niet toe te concluderen dat verzoekster bij de grenscontrole reeds een hotelreservatie had en dat verweerders vaststelling dat zij niet in staat was een geldige (hotel)reservatie voor te leggen incorrect was.

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekster op het eerste zicht nalaat aan te tonen dat zij op het ogenblik van aankomst in België in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen.

5.3.9. Wat betreft het motief dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, herhaalt de Raad dat in bestreden beslissing tot terugdrijving twee motieven zijn opgenomen, en slechts tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving kan worden besloten indien verzoekster van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk maakt. Gelet op de vaststelling dat verzoekster de onredelijkheid of incorrectheid van het motief inzake haar reismotieven en verblijfsomstandigheden *prima facie* niet heeft aangetoond, is het motief met betrekking tot haar bestaansmiddelen een overtuigend motief. Een eventuele gegrondheid van verzoeksters betoog aangaande haar bestaansmiddelen kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

5.3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot terugdrijving is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook *prima facie* niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

5.3.11 Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

K. ALLYNS